

تأثیر روان درمانی مثبت نگر بر ابعاد کیفیت زندگی بیماران مبتلا به پسروریازیس

فاطمه ملتفت^۱، دکتر کبری حاجعلیزاده^۲

۱- گروه روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بندرعباس، بندرعباس، ایران

۲- گروه روانشناسی و مشاوره، دانشگاه آزاد اسلامی، بندرعباس، ایران

• پست الکترونیک نویسنده ی مسئول: Fatemeh.moltafet@yahoo.com

چکیده

زمینه و هدف: پسروریازیس به عنوان یک بیماری مزمن، علاوه بر علائم جسمانی بنا به دلایلی از جمله نداشتن درمان قطعی، بدشکلی و نازیبایی و درگیری قسمت های وسیعی از پوست باعث کاهش کیفیت زندگی بیماران می شود. به نظر می رسد درمان های روانشناختی در جهت مقابله با این علائم گام مؤثری می تواند باشد. مطالعه ی حاضر با هدف بررسی تأثیر مداخله ی روان درمانی مثبت نگر بر ابعاد کیفیت زندگی بیماران مبتلا به پسروریازیس بندرعباس انجام گرفت.

روش اجرا: مطالعه ی حاضر از نوع نیمه آزمایشی پیش آزمون- پس آزمون با گروه کنترل بود. در این پژوهش پس از بررسی بیماران مبتلا به پسروریازیس 24 نفر از آنها به روش در دسترس انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه کنترل و آزمایش جای گرفتند. آزمودنی ها در دو مرحله پیش آزمون و پس آزمون با پرسشنامه کیفیت زندگی SF-36 مورد سنجش قرار گرفتند. آزمودنی های گروه آزمایش روان درمانی مثبت نگر را دریافت کردند، اما گروه کنترل مداخله ای دریافت نکردند. به منظور تجزیه و تحلیل اطلاعات از آمار توصیفی و استنباطی استفاده شده است. قسمت آمار توصیفی شامل میانگین، انحراف معیار بود و از آزمون تحلیل واریانس چند متغیری استفاده شد.

یافته ها: یافته ها تحلیل کوواریانس نشان داد که روان درمانی مثبت نگر بر کیفیت زندگی رابطه معنی دار نبود و هم چنین تحلیل داده ها در مؤلفه های کیفیت زندگی نشان داد در انرژی/خستگی و بهزیستی هیجانی رابطه معنادار بوده است در حالی که در مؤلفه های کارکرد جسمی، اختلال نقش بخاطر سلامت جسمی، اختلال نقش بخاطر سلامت هیجانی، کارکرد اجتماعی، درد و سلامت عمومی رابطه معنادار نمی باشد.

نتیجه گیری: به طور کلی یافته های حاصل از این مطالعه نشان داد که روان درمانی مثبت نگر بر کیفیت زندگی کلی مؤثر نمی باشد. از این رو ارائه ی مداخله ی روان درمانی مثبت نگر به عنوان درمان مکمل در افزایش کیفیت زندگی بیماران مبتلا به پسروریازیس مناسب نمی باشد.

کلید واژه: روان درمانی مثبت نگر، کیفیت زندگی، پسروریازیس

مقدمه

پسروریازیس یک بیماری مزمن، غیر مسری و التهابی است که باعث بدشکلی و ناتوانی هایی در بیمار می شود، به عنوان یکی از شایع ترین بیماری های التهابی پوستی تحت تاثیر عوامل مستعد کننده ی گوناگونی از قبیل: نژاد، موقعیت جغرافیایی، عوامل ژنتیکی و همچنین شرایط محیطی قرار می گیرد. افراد مبتلا به پسروریازیس علاوه بر علائم جسمانی علائم و نشانه های روانی را تجربه می کنند [۱]. مطالعات همه گیری شناختی متعددی که در ارتباط با پسروریازیس صورت گرفته، مشخص شده است که پسروریازیس میتواند به عنوان یک عامل خطر ساز مستقل در بروز بیماری های دیابت، فشارخون، سکنه قلبی، کلسیفیکاسیون عروق کرونری و بیماری های اترواسکلرونیك